

מוזילות יותר מדולפות⁽¹⁵⁾.

תנא: אף הזויר והלופין והתימין, הוי מום.

ומבארין: זויר: דמזור עיניה, שעיניו משוטטות תמיד ואינם יכולות לנוח.

לופין: דנפישין זיפיה, שריסי עיניו גדולות.

תומיין: שתמו זיפיו, דלית ליה ריסי עינים כלל.

ופרכין על הא דקתני דתומין הוי מום: וכי הני תומין גבי מומין תני להו?

והתנן: שנשרו ריסי עיניו פסול מפני מראית העין בלבד, אבל לא הוי מום?

ומתרגיין: **לא קשיא**, הא דתני מפני מראית העין, איירי דאשתויר גרדומי, שנשאר השרשים. **הא**, דהוי מום, **דלא אשתויר גרדומי**, שנעקרו לגמרי.

מתניתין:

עיניו גדולות כשל עגל או קטנות כשל אווז.

גופו גדול מאבריו, שיעור גופו גדול מן הראוי ביחס לשאר אבריו, כגון ידיו ורגליו ושוקיו. **או שגופו קטן מאבריו.**

חוטמו גדול מאבריו. **או שחוטמו קטן מאבריו.** [ובגמרא מפרש כמה רגיל להיות].

הצמם, והצמע.

איזהו צמע? כל שאזניו קטנות.

והצמם, מהו? **כל שאזניו דומות לספוג שנסחט**, שהאזנים כווצות וסתומות.

שפתו העליונה עורפת על התחתונה. או **שהתחתונה עורפת על העליונה**, הרי זה מום.

ושניטלו שיניו פסול מפני מראית העין.

גמרא:

אמר רב: משה רבינו עשר אמות היה גובהו. **שנאמר:** "ויפרש את האהל על המשכן". **מי פרש? משה רבינו פרשו וכתוב:** "עשר אמות אורך הקרש". ומדפרש את היריעות בגובה עשר אמות של הקרשים, מכלל דגובהו היה עשר אמות.

וקא סלקא דעתן גובהו דמשה היה בעשר אמות ידיה, כלומר, שאמתו [זרועו] היתה בגודל הרגיל וגובהו היה פי עשר ממנה.

אמר ליה רב שימי בר חייא לרב: אם כן, **עשיתו למשה רבינו בעל מום!** ⁽¹⁶⁾ **דתנן גבי מומין:** **גופו גדול מאבריו, או קטן מאבריו.** והרי באדם רגיל היחס בין גובה גופו לאמתו הוא פי שלש [שגובה אדם הוא שלש אמות] ואצל משה היה פי עשר?

אמר ליה: שימי את! חכם גדול כמותך, ואינך יודע לתרץ [רש"י מג,ב].

משה רבינו היה עשר אמות, **באמה של קודש קאמר!** שהיא אמה רגילה שמודדין בה את הקרשים, והוא היה פי עשר מאותה

16. וזה לא יתכן שהרי משה היה כהן גדול, ועוד שהיה מהסנהדרין שצריכים להיות מנוקים

15. ועיין תוד"ה עיניו שהקשו דאם המועט פוסל, כל שכן המרובה?